BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 610 11 de març de 2024 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

231. PARE, ENVIEU-NOS PASTORS

10 de març de 2024

Benvolgudes i benvolguts, recordo una trobada de no fa gaire amb els responsables d'una parròquia. El mossèn havia estat absent un temps a causa d'una malaltia. Durant el diàleg, comentant aquest temps, un dels catequistes presents digué: «El fet d'estar sense mossèn ens va ajudar a créixer en la corresponsabilitat. La catequesi continuà endavant, Càritas, l'atenció als malalts, les celebracions de la Paraula, etcètera. Cada setmana ens reuníem per preparar les coses i prendre compromisos. Tanmateix, hem de reconèixer que mai com en aquest mig any vam adonar-nos de la missió pròpia, específica i insubstituïble del mossèn en una comunitat.» «I, quina heu descobert que és?», vaig dir-li. I em respongué: «La d'acompanyant i conductor del camí de la fe i la de possibilitar-nos l'experiència de la presència del Senyor, d'una manera especial en l'eucaristia i en el sagrament del perdó.»

Tota la comunitat té la missió de donar a conèixer Jesucrist, el Salvador. Tots tenim el deure d'ajudar-nos mútuament en el camí de la fe. Però els faltava la Paraula que fa sensible en la fe la presència del Senyor: «Això és el meu Cos», «Jo et perdono, vés-te'n en pau». Aquell catequista ho havia après en els llibres; però sabia també que l'experiència només té lloc quan el prevere, en nom de Jesucrist cap de l'Església, actua en nom d'ell.

El ministeri apostòlic és indispensable en l'Església per voler de Jesucrist mateix. Ara bé, aquest ministeri no surt per generació espontània. Cal la crida que, com una llavor, Déu sembra en el cor del batejat. I cal també un clima de fe perquè aquesta llavor maduri.

La sembrada està feta, però hem de reconèixer que el clima de l'entorn no acostuma a ajudar. La mateixa societat, que amb el seu saber ens obre al món i ens apropa als esdeveniments més llunyans al mateix moment que succeeixen, ens posa barreres a les portes de nosaltres mateixos perquè puguem entrar-hi. I per sentir la crida de Déu i fer que vagi prenent cos, cal entrar dins la cambra del nostre interior. Ni Maria seria la Mare de Déu ni tindríem el testimoniatge dels sants i santes, si no haguessin estat educats en l'estima del silenci interior per descobrir els senyals de Déu en el seu camí.

Per aquesta raó, en la proximitat del *Dia del Seminari* que celebrarem diumenge vinent, a les vigílies de sant Josep, insisteixo en l'estima del silenci interior. «Pare, envieu-nos pastors», afirma el lema d'enguany. Es tracta d'una pregària que tots, com a Església, adrecem a Déu. Per aquest motiu faig una crida, en primer lloc, a les comunitats cristianes de l'arxidiòcesi, perquè redoblin la seva pregària, prenent com a pròpies les paraules de Jesús: «Pregueu, […] a l'amo dels sembrats que enviï segadors als seus

sembrats» (Lc 10,2). En segon lloc, m'adreço als joves cristians perquè des del silenci en el seu seguiment de Jesucrist, es preguntin sense por si el Mestre els crida pel camí del sacerdoci i tinguin generositat i valentia per dir amb decisió: «Sóc aquí.»

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat